

nou temma wdttaks anda, kuida jälle saaks perremehhi nende tühjaks sanud mate peäle, ja ühtlasi ka abbi neile rammotuma lastele. Hans rakis, et temma isse küi jo olli murreš olnud, kuhho neid ükssteistkümmend last peaks pandama, agga siit sadik temma weel ei teadnud kuida sellega peaks toime sama. Moisa wannem ütles siis: „Kule Hans! Minna tean, et keiges wallas ei olle ni moistlikko ja uštawa meest kui sinna, sepärrast sean minna sind nende ühheteistkümmne lapse wdõrmindriks ja isfaks. Wdõtta nüüd kätte, ja te mis sa tead dige ollewat. Tallitaja ja temma abbimeestega panne keik asjo kirja, mis neis kolmes perres on, ja tulge siis homme keik moisa.“

Hans läks kohtomeestega waešte laste warra watama, kulama ja kirja pannema. Igga perres saiwad keik lomad ja riistad üllespandud, ka mis olli wilja, ja kedowilja, ja heino ja hõlgi, — ja mis olli wdõlgo.

Küi Hans sai kurwaks, et ilmus wägga paljo wdõlgo ollewat kahhe warrandusse peäl; kolmandama peäl ei olnud wdõlgo ühtegi, waid leiti peälegi nelja waese lapse heaks wie saa rubla hinda lome ja riisto. Kahhe waese lapsele ei jänud rohkema kui kümme rubla kummalegi; agga wie waese lapsele ei sanud ka mitte koppikatki, sest et wdõllad kandsid paljo ennam, kui warrandust olli ollemas. Keige õ otsa ei tulnud Hansul und silmi.

Teisel päwal läks Hans kässo järrel kohtomeestega moisa, ja rakis mis waest luggu heile leidnud. Kohtomehed hakkasid warfi räkima, et ükski mees wallas ei kõlba perremehheks panna, sest muist on jomakoerad, muist on holetumad, kelle kätte ei tohhi perret anda; sepärrast pallusid kohtomehed, et nende kätte peaks neid tühjaks sanud perred antama nende perre mate kõrwa. Agga kui moisa wannem ütles, et nemmad